Det himmelska hoppet

Allhelgonahelgen påminner oss varje år om döden, om nära och kära som har en speciell plats i vårt hjärta och vars gravar vi kanske besöker för att tända ett ljus. Sorgen och saknaden efter en livskamrat, ett barn, ett syskon eller en nära vän hör till livets smärtsammaste erfarenheter. Ju närmare vi stått varandra, desto tyngre blir vår personliga sorg - och ibland krävs det både mod och styrka för att våga se den i ögonen. På liknande sätt är det också en stor utmaning att våga öppna sig för den död, hopplöshet och sorg som vår tid är märkt av - även om vi personligen inte är direkt drabbade. Hela vår värld har blivit som ett stort sorgehus. Alla som våldsamt berövats sina liv i pågående krig och konflikter och deras sörjande nära och kära bör också få en plats i våra hjärtan- och inte bara till Allhelgona.

Och om det någonsin har varit viktigt att tala om det himmelska hoppet så är det nu. Mitt i allt förfärligt som händer, så får vi inte glömma att förmedla hoppet om ljusare tider, hoppet om att döden inte är slutet. Hoppet är grunden och nyckeln i vår kristna tro. Vi behöver påminna oss själva och varandra om att Kristus kom till världen för att ge oss just hopp och tröst. Vår religion är hoppets religion. Vi tror för att vi hoppas. Vi hoppas för att vi tror och litar på Guds goda avsikter. Det himmelska hoppet gäller inte bara det här livet, det sträcker sig bortom dödens gräns och handlar om att hoppas på det vi ännu inte ser.

Vår tro hjälper oss till en sorg som inte ser döden som vägs ände eller en definitiv skilsmässa från dem vi älskar. De kristnas sorg är den ljusa sorgen, som vet att döden inte kan göra oss någon verklig skada utan bara är en övergång till det liv som aldrig dör. Oavsett hur stor vår sorg än är så finns det alltid plats i vårt hjärta för det himmelska hoppet, som bär oss idag och ända in i evigheten.

Ylwa Breidenstein

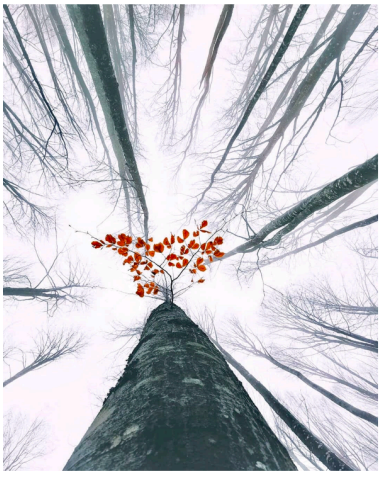

”Jag vet vilka avsikter jag har med er, säger Herren: välgång, inte olycka. Jag skall ge er en framtid och ett hopp.”

(Jer 29:11)